

Arrest

nr. 260 971 van 22 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 mei 2021.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en

behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek wordt geweigerd (en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen opgeeft om zijn land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt - rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming -, kan zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker toont geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen, en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.1. Verzoeker verwijst vooreerst naar de artikelen 57/6/1, § 1 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de bestreden beslissing te laat werd genomen om te kunnen pretenderen dat in casu een versnelde procedure werd toegepast.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn van 15 werkdagen heeft namelijk slechts tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Verzoeker beschikte thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen. De Raad voegt nog toe dat verzoeker niet kan voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen zijn beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er verder nog op gewezen worden dat “volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

Verzoeker kan gelet op het voorgaande, en eveneens gelet op hetgeen volgt, dan ook niet worden gevolgd in zijn algemeen betoog: “Zonder dat er aldus toepassing werd gemaakt van artikel 57/6/1, §1 VW, meent de verwerende partij het verzoek van de verzoekende partij conform artikel 57/6/1, §2 VW i° artikel 57/6, eerste lid, 2° VW als “kennelijk ongegrond” te kunnen beschouwen, wat betekent dat zij meent de zaak minder grondig te moeten onderzoeken en aldus een zwaardere bewijslast op de schouders van de verzoekende partij te mogen leggen.

De gevolgen hiervan vallen vast te stellen aan de hand van het oppervlakkig onderzoek dat de verwerende partij heeft gevoerd (zie ook tweede middel).

Dit is niet correct.

De bestreden beslissing is aldus onherroepelijk gevestigd, schendt manifest artikel 57/6/1, §§1 en 2 VW, evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting en dient te worden teruggestuurd naar de verwerende partij voor verder onderzoek!”

3.2. Verzoeker hekelt vooreerst het motief van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal vaststelt dat er aan het beweerde verlies van het paspoort van verzoeker en zijn partner in een Brussels park geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal stelt echter op goede gronden vast: “Daar waar u beweerde dat jullie deze paspoorten zo’n vier maanden na jullie aankomst hier verloren hebben (CGVS, p. 5), kon uw partner dit verlies op geen enkele manier in de tijd situeren. Zo kon ze niet eens preciseren of het verlies bijv. vlak na aankomst in België, in de eindejaarsperiode, in de herfst, in de winter, in de lente of in de zomer moest gesitueerd worden (CGVS partner, p. 2-3). Dat ze enerzijds wist dat jullie beide paspoorten in een Brussels park verloren hebben, maar dit verlies anderzijds op geen enkele manier ook maar enigszins in de tijd kon situeren, tast de geloofwaardigheid van dit beweerde verlies aanzienlijk aan. Dit doet dan ook vermoeden dat jullie deze paspoorten bewust voor de Belgische asielinstanties wensen achter te houden. Deze vaststelling tast op zich jullie algemene geloofwaardigheid aan.” Door in het verzoekschrift te betogen dat hij open kaart heeft gespeeld over zijn eerdere verblijven in het Verenigd Koninkrijk, Duitsland en België, en dan ook geen enkele reden heeft om niet de waarheid te vertellen over wat er gebeurd is met zijn paspoort, gaat verzoeker voorbij aan de vastgestelde hiaten in de verklaringen zodat hij er niet in slaagt hiervoor een aannemelijke uitleg te bieden.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker zijn houding niet kan verschonen waar de commissaris-generaal op pertinente wijze vaststelt dat hoewel uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds 1998 de bloedwraak van de M.’s en de P.’s vreest, hij pas op 16 september 2020 voor het eerst om deze reden in een Europees land om internationale bescherming verzocht. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij onmiddellijk na het ontstaan van de bloedwraak het land is ontvlucht en naar het Verenigd Koninkrijk is gegaan en hij zet uiteen dat hem in 1998 werd geadviseerd om zich een andere nationaliteit aan te meten, dat hij anders teruggestuurd zou worden naar Albanië en dat hij in de hoop dat de gemoederen zouden bedaard zijn terugkeerde naar Albanië nadat zijn relatie in het Verenigd Koninkrijk op de klippen was gelopen, hetgeen niet het geval bleek. Verzoeker slaagt er echter wederom niet in met zijn algemeen betoog de pertinente motieven van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen: “U verklaarde weliswaar dat u in 1998 reeds in het Verenigd Koninkrijk om

internationale bescherming verzocht, maar toen stelde u er zich voor als Kosovaar en riep u de vendetta niet in (CGVS, p. 4). Dat u toen verkoos om zich als Kosovaar voor te stellen en niet uw beweerde werkelijke vluchtmotief ten berde bracht, zet op zich de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor bloedwraak ernstig op de helling. Hoewel u sindsdien in het Verenigd Koninkrijk op basis van uw (toenmalig) huwelijk tot in 2012 een legaal verblijf kon verwerven, verzocht u na het aflopen van uw legaal verblijf tot september 2020 nergens in Europa, hoewel u heel vaak in het buitenland, onder meer in Duitsland en België, verbleef, nog om internationale bescherming, integendeel. U keerde zelfs meermaals naar Albanië terug (CGVS, p. 3-5; p. 12). Zelfs toen u in het verleden tot tweemaal toe door de Belgische autoriteiten werd gerepatrieerd – uit uw administratieve dossier blijkt dat u zowel in 2013 als in 2019 werd gerepatrieerd –, riep u uw beweerde vrees ten aanzien van de M.'s en de P.'s niet in. Uw rechtvaardiging, met name dat u toen jong was, dat u toen niet veel hoorde over hetgeen in de bloedwraakzaak gebeurde en dat u eerst uw kinderen wilde meenemen en voor hen een logement wilde vinden alvorens over uw asielmotieven te spreken (CGVS, p. 4-5), kan, gelet op uw reeds in 1998 ontstane vrees, gelet op de gebeurtenissen met uw neef rond 2013 die u aan de vendetta toeschreef en gelet op uw uitgebreide verblijf buiten Albanië – sinds 2012 verbleef u in Albanië hooguit twee jaar (CGVS, p.12) – niet overtuigen. Voorts blijkt uit uw verklaringen tevens dat uw broers, die in het buitenland verblijven en ook in de door u beweerde bloedvete betrokken zijn, nog naar Albanië terugkeren om uw ouders te ontmoeten (CGVS, p. 12-14).” (eigen onderlijning)

Verzoeker kan zich niet dienstig verschuilen achter zijn jonge leeftijd, zijn vrees en het verleende advies van landgenoten, zoals hij doet in zijn verzoekschrift, noch kan hij overtuigen door te stellen dat het gevaar in het Verenigd Koninkrijk geweken was en hij er jarenlang legaal kon verblijven omwille van zijn huwelijk met een Britse onderdaan. Verder bewaart hij het stilzwijgen omtrent de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dat verzoeker hoewel hij reeds in augustus 2019 in België is aangekomen, hij nog tot juni 2020 wachtte om zich voor zijn asielverzoek online te registreren en hij zich niet kan verschuilen achter de coronacrisis in een poging dit te vergoelijken. De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zich zo snel mogelijk informeert, zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoekers houding en het feit dat hij lijkt te 'kiezen' waar hij om internationale bescherming vraagt, stemt dan ook allerminst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. De Raad onderschrijft dan ook het besluit van de commissaris-generaal dat luidt als volgt: “Uw houding en de houding van uw familieleden buiten Albanië, met name uw terugkeer naar Albanië zonder ondanks uw beweerde vrees in een West-Europees land om internationale bescherming te verzoeken, de terugkeer naar Albanië van uw in het buitenland verblijvende broers en jullie extreem laatijdig asielverzoek, is dan ook niet in overeenstemming te brengen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling op zich zet de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor de families P. en M. op de helling.” Waar verzoeker betoogt dat bij zijn terugkeer al snel bleek dat ook in hun geval bloedwraak nooit verjaart, dat zijn neef F. werd beschoten en zijn bar werd gebombardeerd, dat hij vreesde voor zijn leven en dat van de kinderen, evenals dat zij verborgen leefden, gaat verzoeker evenzeer voorbij aan de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing waarin op goede gronden wordt uiteengezet dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de twee incidenten waarvan verzoekers neef F. het slachtoffer werd en waaraan op zich niet getwijfeld wordt, werkelijk in de bloedvete gekaderd moeten worden.

Waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden motiveert: “Het is evenwel bijzonder eigenaardig dat uw partner, die nochtans vreesde dat jullie kinderen door de M.'s of de P.'s gevisieerd konden worden en daarom naar haar ouders was verhuisd, het risico zou genomen hebben om u samen met de kinderen nota bene in Golaj, waar u altijd heeft gewoond waardoor aangenomen kan worden dat de M.'s en de P.'s van deze woonplaats op de hoogte zijn, te bezoeken. Ook deze bevinding ondergraaft de geloofwaardigheid van jullie beweerde vrees voor bloedwraak.” komt verzoeker opnieuw niet verder dan het voeren van een algemeen betoog in een poging hun handelen te vergoelijken, doch hij kan niet overtuigen dat zij, gelet op de beweerde vrees, een berekend risico namen, zoals hij poogt voor te houden in zijn verzoekschrift.

Verder kan verzoeker met zijn algemeen betoog in zijn verzoekschrift volgende motieven waarvan hij een beperkte lezing geeft evenmin in een ander daglicht stellen: "Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering in Albanië opgesloten te hebben geleefd. Naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat u het afgelopen decennium verschillende keren van en naar Albanië reisde, blijkt uit uw aanvankelijke verklaringen dat u zich, wanneer u in Albanië was, met de wagen verplaatste (CGVS, p. 12). In dit verband kan aangestipt worden dat uw rijbewijs op 8 januari 2018 werd uitgereikt. Later beweerde u dat u bedoelde dat u in Albanië een taxi nam (CGVS, p. 13). U legde uit dat het gebeurde dat u met een taxi vertrok en dat uw kinderen u toen wilden vergezellen, maar dat u hen toen moest zeggen dat dat [uit veiligheidsoverwegingen] niet kon (CGVS, p. 12). Uw partner meende echter dat het nooit gebeurd is dat ze samen met de kinderen op bezoek kwam in Golaj en dat u toen met de taxi moest vertrekken (CGVS partner, p. 5). Deze tegenstrijdige verklaringen over uw verplaatsingen binnen Albanië ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweringen opgesloten te hebben geleefd." (eigen onderlijnen)

Verzoeker slaagt er met zijn betoog waarin hij in wezen voorhoudt altijd binnen te zijn gebleven en hij aldus voorbijgaat aan zijn verklaringen betreffende de verplaatsingen, niet in een aannemelijke uitleg te geven voor de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen.

3.3. De commissaris-generaal stelt verder vast dat hoe dan ook dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor de door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming in eigen land heeft uitgeput, hetgeen in casu niet het geval is.

De commissaris-generaal stelt op gemotiveerde wijze vast: "U noch andere familieleden hebben immers de afgelopen decennia naar aanleiding van de bloedwraakdreiging vanwege de M.'s en de P.'s klacht ingediend. U deed dit niet omdat u meende dat de politie de kanun, die aan de basis ligt van het bloedwraakfenomeen, zelf ook toepast. In 1998 vroegen uw ouders één keer om politiebescherming: de politie reageerde toen dat ze zich moesten opsluiten. Bescherming van de politie bestaat dan ook niet, waardoor u niet inzag waarom u hulp aan de politie, die voor jullie nooit een steun was, zou moeten vragen. Bovendien kan de politie u niet 24 uur op 24 beschermen. U wees er tevens op dat uw neef na zijn terugkeer uit Engeland verwond was geraakt en dat de politie hem toen niet beschermd heeft (CGVS, p. 14-15). Deze uitleg is echter onafdoende om, na de eenmalige vraag om bescherming van uw ouders in 1998, i.e. 22 jaar geleden, uw nalaten naar aanleiding van de bloedwraakdreiging nog klacht in te dienen te rechtvaardigen. Immers, de bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de bloedwraakdreiging, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden."

Verzoeker kan deze concrete vaststellingen niet weerleggen door thans in het verzoekschrift op algemene wijze te betogen dat zijn ouders wandelen werden gestuurd omdat de politie meende niets te kunnen doen tegen deze diepgewortelde traditie en enkel te kunnen optreden indien er effectief iets gebeurde. Hiermee slaagt verzoeker er niet in de gefundeerde en gedetailleerde vaststellingen van de commissaris-generaal die verzoeker dan wel citeert, doch voor het overgrote deel negeert, aan het wankelen te brengen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat verzoekers uitleg niet afdoende is om na "de eenmalige vraag om bescherming van uw ouders in 1998, i.e. 22 jaar geleden, uw nalaten naar aanleiding van de bloedwraakdreiging nog klacht in te dienen te rechtvaardigen." en benadrukt samen met de commissaris-generaal dat de bedoeling van het indienen van een klacht er immers precies in bestaat bescherming te verkrijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken, te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de bloedwraakdreiging, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Verzoeker bewaart tevens het stilzwijgen waar de commissaris-generaal, eveneens met verwijzingen naar verzoekers verklaringen, vaststelt dat indien de autoriteiten kennis hebben van misdrijven, ze wel degelijk optreden waaraan aldus evenmin afbreuk wordt gedaan: "Na de schietpartij waarvan uw neef het slachtoffer werd, kwam de politie ter plaatse en opende een onderzoek. Zo heeft ze de plaats delict

afgezet, werden de kogelhulzen verzameld, werden camerabeelden nageplozen en kwam de politie naar het ziekenhuis om uw gewonde neef te ondervragen. U veronderstelde bovendien dat mogelijke bij het incident betrokken personen werden ondervraagd. Ook na de explosie deed de politie haar werk. De plaats delict werd opnieuw afgezet, er werden vragen gesteld en de camerabeelden waarop de gemaskerde schuldigen te zien waren werden geconsulteerd. U erkende dat de politie alles had gedaan om de daders te identificeren en dat het onderzoek nog steeds loopt (CGVS, p. 9-10). Hieruit blijkt dan ook geen onwil noch onkunde vanwege de Albanese autoriteiten om op te treden naar aanleiding van misdrijven die tegen u of uw familie werden gepleegd. De vaststelling dat de daders van de schietpartij op uw neef F. en van de bomaanslag bij zijn bar niet werden gevonden, doet hieraan geen afbreuk. Dat de verantwoordelijken niet werden gearresteerd, kan immers vele oorzaken hebben, zoals de onbekendheid van de gemaskerde daders, waarop u zelf ook wees. U erkende in dit verband dat de daders niet werden gearresteerd ondanks alle inspanningen van de politie en gaf ook toe geen bewijzen te hebben dat de M.'s en de P.'s daadwerkelijk bij deze aanslagen betrokken zouden zijn (CGVS, p. 8-10). Overigens verwees u de protection officer die uw persoonlijk onderhoud afnam meermaals door naar de politie van Kukës, die hem meer informatie over uw zaak zou kunnen geven (CGVS, p. 6; p. 11). Dit wijst niet meteen op wantrouwen van uwentwege in de Albanese politie. Dat de politie u geen 24 uur op 24 kan beschermen, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Afdoende politiebescherming houdt immers niet in dat u voortdurend een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd."

Verzoeker komt naast herhalingen en verschoningspogingen niet verder dan een algemeen betoog dat de door de gemachtigde situatie niet beantwoordt aan de werkelijkheid, dat alles te koop en in iedereen omkoopbaar is en algemene verwijzingen naar corruptie. Verzoeker kan zich hier echter niet achter verschuilen. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden en de initiatieven in Albanië op de korrel, doch hij kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij geen toegang had tot en geen beroep kon doen op de Albanese politie en autoriteiten. Deze stelling stemt niet overeen met, doch druist in tegen verzoekers verklaringen en de ondernomen acties zoals omschreven in de bestreden beslissing. Hoe dan ook berust het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming tegen de bloedwraakdreiging vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.4. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

3.5. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij volhardt in haar vrees het slachtoffer te worden van een bloedwraak. Zij wijst erop dat er geen sprake is van bescherming door de Albanese autoriteiten gelet op de corruptie die er heerst binnen de politie. Zij benadrukt dat zij bescherming nodig heeft in België.

Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting volhardt in haar vrees het slachtoffer te worden van een bloedwraak, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen, dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond hieromtrent en er derhalve niet in slaagt de concrete vaststellingen hierover in voormelde beschikking te weerleggen.

De verzoekende partij wijst er ter terechtzitting verder op dat er geen sprake is van bescherming door de Albanese autoriteiten gelet op de corruptie die er heerst binnen de politie. Hiermee gaat de verzoekende partij echter opnieuw niet in op de desbetreffende vaststellingen in voornoemde beschikking waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden en die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) alhier herneemt:

“3.3. De commissaris-generaal stelt verder vast dat hoe dan ook dient opgemerkt te worden dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij voor de door hem aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle mogelijkheden tot bescherming in eigen land heeft uitgeput, hetgeen in casu niet het geval is.

De commissaris-generaal stelt op gemotiveerde wijze vast: “U noch andere familieleden hebben immers de afgelopen decennia naar aanleiding van de bloedwraakdreiging vanwege de M.’s en de P.’s klacht ingediend. U deed dit niet omdat u meende dat de politie de kanun, die aan de basis ligt van het bloedwraakfenomeen, zelf ook toepast. In 1998 vroegen uw ouders één keer om politiebescherming: de

politie reageerde toen dat ze zich moesten opsluiten. Bescherming van de politie bestaat dan ook niet, waardoor u niet inzag waarom u hulp aan de politie, die voor jullie nooit een steun was, zou moeten vragen. Bovendien kan de politie u niet 24 uur op 24 beschermen. U wees er tevens op dat uw neef na zijn terugkeer uit Engeland verwond was geraakt en dat de politie hem toen niet beschermd heeft (CGVS, p. 14-15). Deze uitleg is echter onafdoende om, na de eenmalige vraag om bescherming van uw ouders in 1998, i.e. 22 jaar geleden, uw nalaten naar aanleiding van de bloedwraakdreiging nog klacht in te dienen te rechtvaardigen. Immers, de bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de bloedwraakdreiging, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden."

Verzoeker kan deze concrete vaststellingen niet weerleggen door thans in het verzoekschrift op algemene wijze te betogen dat zijn ouders wandelen werden gestuurd omdat de politie meende niets te kunnen doen tegen deze diepgewortelde traditie en enkel te kunnen optreden indien er effectief iets gebeurde. Hiermee slaagt verzoeker er niet in de gefundeerde en gedetailleerde vaststellingen van de commissaris-generaal die verzoeker dan wel citeert, doch voor het overgrote deel negeert, aan het wankelen te brengen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat verzoekers uitleg niet afdoende is om na "de eenmalige vraag om bescherming van uw ouders in 1998, i.e. 22 jaar geleden, uw nalaten naar aanleiding van de bloedwraakdreiging nog klacht in te dienen te rechtvaardigen." en benadrukt samen met de commissaris-generaal dat de bedoeling van het indienen van een klacht er immers precies in bestaat bescherming te verkrijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken, te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de bloedwraakdreiging, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden."

Verzoeker bewaart tevens het stilzwijgen waar de commissaris-generaal, eveneens met verwijzingen naar verzoekers verklaringen, vaststelt dat indien de autoriteiten kennis hebben van misdrijven, ze wel degelijk optreden waaraan aldus evenmin afbreuk wordt gedaan: "Na de schietpartij waarvan uw neef het slachtoffer werd, kwam de politie ter plaatse en opende een onderzoek. Zo heeft ze de plaats delict afgezet, werden de kogelhulzen verzameld, werden camerabeelden nageplozen en kwam de politie naar het ziekenhuis om uw gewonde neef te ondervragen. U veronderstelde bovendien dat mogelijke bij het incident betrokken personen werden ondervraagd. Ook na de explosie deed de politie haar werk. De plaats delict werd opnieuw afgezet, er werden vragen gesteld en de camerabeelden waarop de gemaskerde schuldigen te zien waren werden geconsulteerd. U erkende dat de politie alles had gedaan om de daders te identificeren en dat het onderzoek nog steeds loopt (CGVS, p. 9-10). Hieruit blijkt dan ook geen onwil noch onkunde vanwege de Albanese autoriteiten om op te treden naar aanleiding van misdrijven die tegen u of uw familie werden gepleegd. De vaststelling dat de daders van de schietpartij op uw neef F. en van de bomaanslag bij zijn bar niet werden gevonden, doet hieraan geen afbreuk. Dat de verantwoordelijken niet werden gearresteerd, kan immers vele oorzaken hebben, zoals de onbekendheid van de gemaskerde daders, waarop u zelf ook wees. U erkende in dit verband dat de daders niet werden gearresteerd ondanks alle inspanningen van de politie en gaf ook toe geen bewijzen te hebben dat de M.'s en de P.'s daadwerkelijk bij deze aanslagen betrokken zouden zijn (CGVS, p. 8-10). Overigens verwees u de protection officer die uw persoonlijk onderhoud afnam meermaals door naar de politie van Kukës, die hem meer informatie over uw zaak zou kunnen geven (CGVS, p. 6; p. 11). Dit wijst niet meteen op wantrouwen van uwentwege in de Albanese politie. Dat de politie u geen 24 uur op 24 kan beschermen, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Afdoende politiebescherming houdt immers niet in dat u voortdurend een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd."

Verzoeker komt naast herhalingen en verschoningspogingen niet verder dan een algemeen betoog dat de door de gemachtigde situatie niet beantwoordt aan de werkelijkheid, dat alles te koop en in iedereen omkoopbaar is en algemene verwijzingen naar corruptie. Verzoeker kan zich hier echter niet achter verschuilen. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden en de initiatieven in Albanië op de korrel, doch hij kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij geen toegang had tot en geen beroep kon doen op de Albanese politie en autoriteiten. Deze stelling stemt niet overeen met, doch druist in tegen verzoekers verklaringen en de ondernomen acties zoals omschreven in de bestreden beslissing. Hoe dan ook berust het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming tegen de bloedwraakdreiging vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat die informatie en de

gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.”

In de bestreden beslissing en voornoemde beschikking wordt aldus vastgesteld dat hoe dan ook dient opgemerkt te worden dat de verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Het weze benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. De verzoekende partij kan zich niet verschuilen achter een algemene verwijzing naar de aanwezigheid van corruptie bij de politie. Dit betreft het louter herhalen van eerder aangevoerde argumentatie in welk verband in voormelde beschikking reeds werd vastgesteld: *“Verzoeker komt naast herhalingen en verschoningspogingen niet verder dan een algemeen betoog dat de door de gemachtigde situatie niet beantwoordt aan de werkelijkheid, dat alles te koop en in iedereen omkoopbaar is en algemene verwijzingen naar corruptie. Verzoeker kan zich hier echter niet achter verschuilen. Verzoeker neemt de beschermingsmogelijkheden en de initiatieven in Albanië op de korrel, doch hij kan bezwaarlijk ernstig voorhouden dat hij geen toegang had tot en geen beroep kon doen op de Albanese politie en autoriteiten. Deze stelling stemt niet overeen met, doch druist in tegen verzoekers verklaringen en de ondernomen acties zoals omschreven in de bestreden beslissing. Hoe dan ook berust het algemene betoog in het verzoekschrift dat werkelijke bescherming zou ontbreken, niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming tegen de bloedwraakdreiging vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen.”* De verzoekende partij gaat hierop niet in, noch op de overige omstandig gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking, laat staan dat zij erin slaagt deze in een ander daglicht te plaatsen. Kortom, de verzoekende partij toont met haar algemeen betoog ter terechtzitting waarin zij slechts algemene verzuchtingen uit en op algemene wijze benadrukt dat zij bescherming nodig heeft in België, niet *in concreto* aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het haar, gelet ook op de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door haar verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die een ander licht werpen op de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS